

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. Плевен , 16.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на единадесети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Милена С. Томова

при участието на секретаря АНЕТА Х. ЙОТОВА
като разгледа докладваното от Милена С. Томова Гражданско дело № 20204430103970 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Постъпила е искова молба от Д. Р. Г. с ЕГН *****, от *** против ***.

С влязло в законна сила определение от 29.10.2020г. е прекратено производството по делото по отношение на сочения ответник *** и е конституиран в качеството на такъв ***

Ищецът твърди, че е служител на ***, като със Заповед №8121к-2414 / 07.02.2017г. на *** бил назначен на длъжност *** в *** към *** при *** От назначаването му на посочената длъжност до настоящия момент заемал длъжност на държавен служител в МВР и имал право да получава ежемесечно левовата равностойност за неосигурена храна, на основание чл.181,ал.1 от ЗМВР. В тази връзка моли съда да се произнесе на основание чл. 17, ал. 2 ГПК инцидентно по законосъобразността на чл. 1 от Наредба №8121з- 773/01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата й равностойност на служителите на МВР. Навеждат се доводи, че Наредбата противоречи на чл. 181, ал. 5, вр. с ал. 1 ЗМВР, поради което е нищожна. Твърди се, че ищеца осъществява трудовата си дейност в *** със

статут на държавен служител по смисъла на чл.142 , ал.1, т.2 ЗМВР. В процесния период / 14.08.2017г. – 01.08.2020г. / изпълнявал служебното си правоотношение, като отсъствал от работа само при ползване на годишен платен отпуск. Сочи се, че статутът на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР не се определял само от Закона за държавния служител, а приложим е по аналогия и ЗМВР. Навеждат се доводи, че имало основание да се приеме, че храна или левовата ѝ равностойност се следвала на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР. Сочи се, че разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не съдържала ограничение относно служителите от системата на МВР, на които следвало да се осигури храна или левовата ѝ равностойност. Излага се, че с Наредба № 8121з-773 от 1.07.2015 г. на *** били определени условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи. В чл. 1 от същата било посочено, че с нея се определяли условията и редът за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 ЗМВР и по § 86 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗМВР. Законът обаче не делегирал на *** да определя кои лица следвало да получават храна или парична равностойност, а единствено възлагал с подзаконов нормативен акт да се определят условията и редът за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1-3 ЗМВР /ал. 4 на чл. 181 ЗМВР/. В този смисъл за определяне кои лица имат право на безплатна храна или левова равностойност следвало да се изходи единствено и само от ЗМВР. Освен буквалното и граматическо тълкуване на чл. 181, ал. 1 ЗМВР следвало да се вземат предвид и принципите на управление на държавната служба в МВР и най-вече тези за забрана за дискриминация и обективност. В противен случай това щяло да постави дългогодишни държавни служители от системата на МВР в неравностойно положение спрямо другите служители, които са назначени по трудово правоотношение, респ. - по служебно правоотношение по ЗМВР. Излага се, че ЗМВР изрично уреждал, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се дължала левова равностойност за неосигурена храна. Същото следвало да бъде и разрешението при сключването на служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР след проведен конкурс, предвид разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР и справедливото и равно третиране на работниците и служителите в системата

на ЗМВР. При тези обстоятелства, ищеца счита, че в качеството му на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР му се дължала храна или левовата ѝ равностойност. Твърди се, че в процесния период / 14.08.2017г. – 01.08.2020г./ ответникът - МВР не предоставил на ищеца храна и не му е изплащал левовата ѝ равностойност. Нормативно въпросът за храната в МВР бил уреден с Наредба № 81213-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, Заповед № 81213-37/19.01.2016 г. на ***, Заповед № 81213-58/09.01.2017 г. на *** и Заповед № 81213-44/16.01.2018 г. на ***, но тези нормативни актове касаят единствено служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 от ЗМВР. В тази връзка ищеца счита, че се дължи левовата равностойност за неосигурена храна и на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР. Предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, следвало по аналогия съответно приложение да намерят именно правилата на посочените подзаконовни нормативни актове. При това и на основание чл. 4 от Наредбата № 81213-773 от 01.07.2015 г. във връзка със заповедите на *** за процесния период ищеца счита, че му се дължи ежемесечно легова равностойност за неосигурена храна в размер на 120 лв. или претендираното и дължимо обезщетение за неосигурена храна за процесния период възлизало в общ размер на 4 260 лева. Ищецът счита, че му се дължи и мораторна лихва върху всяка сума, която не му била изплатена с месечното трудово възнаграждение. Сочи, че месечното му трудово възнаграждение му се изплащало от 21 до 23 число на всеки календарен месец. В тази връзка му се дължала и мораторна лихва.

Като следствие от изложеното се претендира постановяване на решение, с което да бъде осъден ответника да заплати на ищеца следните суми: На основание чл.181, ал.1, предл. 2 от ЗМВР сумата 4 260лв., представляваща неизплатена легова равностойност за неосигурена храна за периода 14.08.2017г. – 01.08.2020г. / 36 месеца по 120лв.месечно/, през което време ищеца се намирал в служебно правоотношение с ***, ведно със законната лихва върху цялата сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата; На основание чл.86 от ЗЗД, сумата от 670 лв., представляваща мораторна лихва, изчислена върху всяка дължима месечна сума от 120лв. с натрупване за 36 месеца, за периода от 23.08.2017г. до датата на исковата молба.

Ответникът е депозирал писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК, с който оспорва исквете.

В о.с.з. на 11.02.2021г. е допуснато изменение на цената на исковата претенция с правно основание чл. 181 ал. 1 пр. 2 от ЗМВР, като същата се счита предявена за сумата от 4 273лв., както и е изменена цената на исковата претенция по чл.86, ал.1 от ЗЗД, която се счита предявена за сумата от 652,23лв.

Съдът, след като се съобрази със становищата на страните и събраните по делото доказателства прие за установено следното :

Безспорно по делото е, че през процесния период от 14.08.2017 год. до 01.08.2020 год. ищецът е заемал длъжност на *** към ***, с месторабота ***.

Спорен по делото е въпросът има ли право ищецът да получи левовата равностойност на храна, размерът на която е определен в заповеди на ***. Отговорът на горния въпрос предполага проследяване на законодателните промени в уредбата на статута на служителите на МВР.

Действащият през релевантния период закон за МВР е обнародван на 27. 06. 2014 год. /бр. 53 на ДВ/ и е влязъл в сила в тридневен срок след обнародването му.

Разпоредбата на чл. 1 от ЗМВР, определяща предметния обхват на закона, регламентира, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Като обща, нормата предполага тълкуване на останалите текстове в закона с и във взаимовръзка с нея.

Съгласно § 5 ал. 1 от ПЗР на ЗМВР служебните правоотношения на държавните служители в МВР не се прекратяват, а се преобразуват, считано от датата на влизане в сила на закона, като държавните служители се назначават на длъжностите, които заемат към момента на преобразуване на правоотношенията. В закона са очертани две групи служители: държавни служители, чиито статут се урежда от ЗМВР и лица, работещи по трудовото правоотношение, чиито статут се урежда от КТ /чл. 142 от ЗМВР в редакцията му от 27. 06. 2014 год./. В началото на 2015 год. със ЗИДЗМВР

/обн. в ДВ бр. 14 от 20. 02. 2015 год., в сила от 01. 04. 2015 год./ разпоредбата на чл. 142 от ЗМВР е изменена, като с нея са създадени три категории служители в системата на МВР: държавни служители- полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чиито статут се урежда от ЗМВР; държавни служители, чиито статут се урежда от ЗДС, и лица, работещи по трудово правоотношение, чийто статут се урежда от КТ и ЗМВР. С ПЗР на ЗИДЗМВР е предвидено, че служебните правоотношения на държавните служители се преобразуват в служебни правоотношения на държавни служители /§ 84 ал. 1/, като разпоредбите на ЗДС се прилагат за държавните служители по чл. 142 ал. 1 т. 2, чието служебно правоотношение е възникнало след 1 април 2015 год. /§ 85/. За държавните служители в МВР, заемащи длъжности за държавни служители по чл. 142 ал. 1 т. 2, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 год., се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142 ал. 1 т. 1 до прекратяване на служебните им правоотношения /§ 86/. С последващо изменение на ЗМВР /изменението е обнародвано в бр. 81 на ДВ от 14. 10. 2016 год./ служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 год.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от *** и на тези по § 70 ал. 1 т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон /§ 69 ал. 1/. ЗИДЗМВР е влязъл в сила на 01. 01. 2017 год. /§ 102/. От датата на влизането в сила на измененията /01. 01. 2017 год. / статутът на държавите служители в МВР /тези по чл. 142 ал. 1 т. 2 от ЗМВР/ се урежда изцяло от ЗДС, изключая разпоредбите на чл. 8, 10, 14 и 35б /§ 69 ал. 7 от ЗИДЗМВР, обн. в бр. 81 от 14. 10. 2016 год. /. С измененията на ЗМВР /обн. в ДВ. бр. 60 от 07. 07. 2020 год./ е предвидено, че статутът на държавните служители по чл. 142 ал. 1 т. 2 ще се урежда със ЗДС и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от ЗМВР /§ 32 т. 2 от ЗИДЗМВР/.

Изложената по- горе хронология на законодателните промени не води до извода, че служителите по чл. 142 ал. 1 т. 2 от ЗМВР са лишени от правото на храна или нейната левова равностойност. Тъкмо обратното, това право

принадлежи на всички служители на МВР, съгласно разпоредбата на чл. 181 ал. 1 от ЗМВР.

Разпоредбата на чл. 142, ал. 4 от ЗМВР, регламентираща, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл следва да е тълкува във връзка със сочената по-горе обща разпоредба на чл. 1 от ЗМВР. При такова разбиране, общите разпоредби относно статута на държавния служител, регламентирани в ЗДСл ще се прилагат по отношение на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР само по въпроси, за които липсва изрично специално правило в ЗМВР. Такова специално правило е това за осигуряването на храна на служителите на МВР, закрепено в чл. 181, ал. 1 от ЗМВР.

Исключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от приложното поле на този закон би противоречало на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 ЗМВР и би довело до дискриминационно отношение, поставящо държавните служители от системата на МВР в неравностойно положение спрямо другите категории служители.

Тук е мястото да се отбележи, че съдът не приема за основателни доводите на ищеца за нищожност на Наредба № 8121з-773/ 01. 07. 2015 год. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР. Цитираният подзаконов нормативен акт регламентира правата на тези служители на МВР, посочени в чл. 142 ал. 1 т. 1 и 3 от закона, като не урежда обществените отношения, касаещи останалите категории служители в системата на МВР. Ето защо няма противоречие на горепосочената наредба с императивни правни норми, поради което и няма основание съдът по реда на инцидентния контрол, предвиден в чл. 17 ал. 2 от ГПК, да се произнесе по нейната действителност.

Наредбата определя условията и редът за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 от ЗМВР и по § 86 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗМВР, без да са сочени служителите по т. 2. Законът обаче не делегира на *** да определя кои лица следва да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага с подзаконов нормативен акт да се определят условията

и редът за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1–3 от ЗМВР /ал. 4 на чл. 181 ЗМВР/. В този смисъл, за определяне кои лица имат право на безплатна храна или легова равностойност, съдът следва да изходи единствено и само от ЗМВР.

С оглед приетото, че ответника дължи легова равностойност за неосигурена храна на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, за същия следва по аналогия съответно приложение да намерят правилата на приложимите подзаконови нормативни актове. Размерът и доволствията, които се дължат на всички служители на МВР в това число и на ищеца се определят ежегодно със Заповед на ***. Безспорно е, че с такива заповеди е определян размер от 120лв. за непредоставен храна, като по делото са приложени и издавани заповеди за релевантния период. Ето защо и на основание чл. 4 от Наредбата от 01.07.2015 г. във връзка със заповедите на министъра на вътрешните заповеди на ищеца за процесния период се дължи ежемесечно легова равностойност за неосигурена храна в размер на 120 лв.

От приложените по делото платежни бележки за изплатените на ищеца основна заплата и допълнителни възнаграждения към нея за процесния период не се установява изплащането и на дължимата се легова равностойност на храна - 120 лв. месечно. Този вид начисления не е посочен изрично в бележките, не е отразен и като отделно счетоводно перо в счетоводството на ***, видно от заключението на вещото лице ***. При тези обстоятелства съдът приема, че ответникът не е доказал по надлежния ред изпълнението на задължението му за заплащане ежемесечно на леговата равностойност на храната, дължима на ищеца, поради което предявеният осъдителен иск по чл. 181 ал. 1 пр. 2 от ЗМВР се явява основателен и следва да бъде уважен в претендирания размер от 4 273лв.

Доколкото се касае за неизпълнение на парично задължение и предвид разпоредбата на чл. 86 ал. 1 от ЗЗД ответникът дължи и съответната лихва за забава върху неизплатените главници, която видно от заключението на вещото лице възлиза на сумата от 652,23 лв. В този размер предявеният акцесорен иск следва да се уважи.

При този изход на делото и на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК ответникът

следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. и 160лв. за вещо лице или общо 660лв.

На основание чл. 78 ал. 6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Плевенския районен съд държавна такса в размер на 197,01 лв.

По тези съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ***, Булстат ***, адрес: ***, **да заплати на Д. Р. Г. с ЕГН *******, от ***, следните суми:

-сумата от 4 273,00 лв., представляваща неизплатена легова равностойност за неосигурена храна за периода от 14.08.2017 год. до 01.08.2020 год., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 14.08.2020 год. до окончателното изплащане на сумата;

-сумата от 652,23 лв., представляваща мораторна лихва върху неизплатената главница за периода от 23.08.2017 год. до 14.08.2020 год., и

-сумата от 660,00 лв., представляваща направени деловодни разноси.

ОСЪЖДА * * * Булстат ***, адрес: ***, да заплати по сметка на Плевенския районен съд държавна такса в размер на 197,01 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Плевенския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____